brane novak
kastracija katarze

so rekli moji najljubši
med arhaičnimi knjigami
vsakdo je po malem prežvekoval naftalin
jeanne je zaskominalo po levi strani
misteriji so popustili potep
ana-marija je razširila roke
jagnje so raznožili
prvi ministrant je abortiral kompleks
poglavar se je oplemenil
termalne drhtavice na rob zgodovine
izkliena cena zastavljene stavke
revmatični licitant
huškne v pesti bela miš
vsi smo razširili roke
širom po rokah smo se prestopali
masovno nas je zaskominalo na levi
nekoliko črnine na belo jagnje
naknadno še alpska poskočnica

zgodilo se je ko so upadle vode
stara mati je bila malce blažena
bel goloboček je povesil trudne repetničice
svetovno stanje je bilo kritično
ahasver je prebil kobilo na mrtvo
jeanne je razširila roke
ana-marija je [illegible] akcentirala
krateri so se zamehurili
kugle vsemirske
kugle vsemirske
so ječale pod krampi

demistificirani fetusi
so čakali
nekoliko se je že vsak [illegible]
prhlina je deževala
eksekutorju so obupali
jeanne in ana-marija
in ne nazadnje mesalina
in v strašni pušcavi en lep obelisk

sveti očetje so paradirali
dotrajan kupček smodnika
triptih medenic
pulzivnost sesalca
orientalski kvartet
trikotne fasade kot zlo osovin
razkrival je naoljen fatalizem
trepet sozvočij premih ert
prebeg parabol prek obzorja
deviške kače temnih stvorov
so hlepele po plazmi nesrečne mesaline
brodolom peristaltike
trpin v formalinu pred spustom zastora
dramska napetost za salto mortale
taisti prepariranec trpko zamegli
koket apatije
osveščen reče
zeja me
nekoliko [illegible]
in gibkost balzami[illegible]notrine
povijte me v snežno [illegible] platno
nekoliko zborovske [illegible]cudovanja
osvetlite mi altami[illegible]
sinhrono obglavljan[illegible]hranih žebljic
izročite mi družbo [illegible]vodusnih duhov
reče se to in ono in
nekoliko [illegible] vrtoglav
reče se v blagem od[illegible]
naravnajte mi sklep[illegible]
in doda nekaj tolaž[illegible] besed
za zaključek obrok[illegible] volje
in jedro spomina

na spostljivem pop[illegible]komolec
pričaka v nastavljen[illegible]
pristanek desne lič[illegible]
neslišno zuborenje
opojna naslada dve[illegible]
prečiščene limfe

ANATOMIJA MEM[illegible]ALA ali kako je abriza podživela kastracijo [illegible]

stopil sem v avdito[illegible]omaziljen s spontanostjo
skeleti so bili znan[illegible]bridki
sem pa tja je kakše[illegible]hovitež
nekateri so pogresil[illegible]no protezo
zamrmrali so mi v [illegible]

nekaj takega se je dogajalo
kot jagnje bozje ki odjemljes grehe sveta
odpečatili so skrinjo za globoko zmrzovanje
nekaj spokornic se je ročno sukalo
dva siromaka sta si hukala v dušo
desni nepristevnez je delil zakramente

klemen aleksandrinski preventivno izgine
desni nepristevnez suvereno oznani
copula carnalis formicatoria

evgen v zanosu napreza tetivo
potem se je udobrovoljil
zaobsel je prvi breg in pokazal
rumene rožice in napovedal deževje

povsem zbrano smo prisluškovali
božbo gilgamesa za engidujem
navijali smo zaradi nje
odnosno hotnice
prebil se je v finale
potem je evgen
v drugo napovedal deževje

po tistem je privil komunikacije
po tistem smo prisostvovali
projekciji evolucijskih filmov

moji najbližji so drastili zelje
božanski vzkliki so kulminirali
z evgenom pod roko sva komentirala
registrature so zakrknile
zalne zare so kompostirale hipervitaminozo

engidu je smrtno zazarel
njihove roke so se bojevale
abriza je odkrila mehke dele svojega telesa
occipitalne slasti so bile razglasene
abriza je izgubila svojo bojevitost
nikoli ni bila zmagovalka
engidu razglasa pepelnično sredo
bratsko je navezana na prijatelje

njeni mehki deli so čarobno glazirani
trepet trstičja aranžiran v porcelanu
sublimacija duhov v cilindrično gibkost
potniki si prizanašajo z lupingi

deževje je povzročilo selekcijo
oklicali smo se za zmagovalce
abriza pripoveduje spomine
zgodi se nekaj povsem nepričakovanega

zavesa opredeli prostor v dvoje
čas se psihoanalizira za spansko steno
odslej zvrgolijo le ptički

ENGIDUJEVA ENIGMA

gilgames je hrepenel ano-marijo
apriza je pobratila evgena
engidu
je zaduhal dah smrti

Brane NOVAK

marko švabić
kritični prispevek k vprašanju o realnem

In zdaj povejmo v skopih besedah zgodbo nekega neznanca. V slovenščini je zgodbe nujno govoriti brez dihanja, šele tako malo je povedanega. Pridružimo se misli, ki pravi: vse je v priročnikih, vse je že povedano. Kar! Potem pa to desko obrnimo, čudesa so nam vidna spodaj, travje bilja brez klorofila, žužki, bube, beli črvi, rogati hrošči, ploščati kukci, neenakomerno členjeni deževniki; neznanec, o katerem bo tekla zgodba, je pod to desko.

Imenujmo tega neznanca Iksion Prekletslovenc. Ker že dolgo smo hoteli govoriti o Iksionu Prekletslovencu, a najsi ni bilo časa, da drobci vseobsežne zgodbe njegovega življenja niso mogli na dan, ali pa ni bilo prostora, tako da zgodba sama ni marala v čas in tok in univerzum, kjer bi potem bila vedno na dosegu. Danes je samo v SR Sloveniji dokaj ljudi, ki jim bo spodaj povedano v neposredno korist. Pomislimo še na Jugoslavijo, Evropo, Svet, Vesolje!

Iksion Prekletslovenc je hotel to pot na izlet, pa se mu je zgodilo tisto, česar se vsi izletniki najbolj bojimo: zamudil je vlak in obtičal na kolodvoru. To je bilo slabo. In kot se rado peti zamudniškim turistom, je zbegan tekal po mrzlem in praznem kolodvoru, dolgopržnih peronih, skakal predpisom in lepemu vedenju navkljub čez tračnice, še lep čas. Kakor da bo zdaj na lepem pripeljal nov vlak ter ga popeljal istotja, kamor je hotel turiti. Vlaka kakopakda ni bilo, kaj naj bi se iz ljubljanske megle sevil? Pozneje je bil Iksion spoznan v tej resnici. Da vlaka ne bo. To vse spremeni. Naj se vrne v Slovenijo, ko je vlak za Olimp, kjer vsak smrkavi turist lahko fuka božice kot mu drago, kot mu gre, kot iztisne, ušel, ali naj zaskusi iz medpotja, tega medetažja tukaj, kar ni klet in ni podstreha, ni pritličje in ni nikatero nadstropje, izvleči kar se iztisniti da? Iz okroglega prodnega kamna v pesti vode ne boš iztisnil. Ko pa pridež v luč, boš znal: zakuriti je treba srdit ogenj. $CaCo_2.xH_2O \rightarrow CaCo_3+xH_2O$. In v ogenj položiti kamen. Tako iztisneš vodo. Ker ne gre za vodo, gre za moči. Gre za moči ali ne moči iz kamna iztisniti vodo. Naj bi se Iksion Prekletslovenc s takim bodel? On ni tak, taka ni njegova kri. Ko je spoznal, da vlaka ne bo, je tarnal in v prsih ga je žgala zamera, potem pa je šel in se zbotal s trenutno brezdelnim, zategadelj pa še toliko bolj barabskim kretničarjem. Železničar je zaukal in zabrisal leninski kečket med pražje in tako sta se imela rada, da sta bila pripravljena katero razdreti.

Slišiš, je rekel kretničar, najprej odpri rukzak, da vidim, kaj dobrega imaš notri.

Nahrbtnik bom pustil v garderobi, se je uprl Iksion.

Si tak skopuh? ga je silil kretničar in tolkel po goleni prah in pesek iz čepice, držeč jo pri tem za ščit.

Dobro, se je malo vdal Iksion, žganje in malico reskiram.

Sedla sta na klopco in odprl je nahrbtnik. Kretničar se je nakremžil ob pogledu na majhno, sila premajhno čutarico.

Davaj suda, je rekel kar po rusko, ko je Iksion še vedno okleval odčepiti posodo. Potem mu jo je odvzel kar iz rok in sam odmašil.

Sisni, je rekel in jo odprto ponudil, ko je zamašek obdržal kar pri sebi.

Iksion je potegnil v svojo notranjost požirek iz pločevinaste in irhovinaste čutarice.

Kretničar je pil dolgo, žejno, takisto ko bi si gasil požar v naftni vrtini.

Eh, je rekel potem in še enkrat ponudil turistu. Ta je rekel: pijača je slab surogat za izlet.

Šta ti znači taj surogat? je rekel kretničar po srbsko, da bi Prekletslovenca malo prestrašil.

Pa surogat, kako da kažem, pravo da kažem, ja ne znam srpski. . .

Kretničar je prasnil v smeh. Udaril ga je starotovariško na ramo in rekel: ma kaj se bojiš, beštija, vsak govori svoj jezik, jaz pač malo mešam, jaz sem delavec.

Hotel sem povedati, je rekel Iksion, da mi pijača ne bo nič pomagala, kajti vlak mi je ušel za danes in za bogve koliko dni, jaz pa ljubim predvsem izlete.

Bil je spet malo obupan. Že takšna navada.

Z močvirja so segle megle. Kdo je rekel, da o močvirju največ ve! Tudi barje, tudi barje je v priročniku. Obrnite desko, ki je leto in dan ležala sredi vrta. Bilo je tipično, da so segle prav do barja sem na kolodvor težke mataste megle, da bi morile ljudi in jarile astmatike. Je sedel v kinu zraven vas astmatik? Ste mu hoteli ščipniti na nos klinček za perilo? Ali tudi pod vašimi okni začne delavski razred že ob petih zjutraj kurblati avtomobile? In v tem letnem času, kakšna ironija! Drka in drka, dokler ne crkne akumulator. Ali ste tudi vi tako dobrega srca, da bi najraje šli dol in delavskemu razredu dali nasvet o pravilnem kurblanju? Gre takole: če mašina ne užge takoj, boš malo počakal. Ne pa stiskati in stiskati zaganjač do sodnega dne pred vesoljnim potopom. Ali imate tudi vi občutek, da

držijo delavski razred glede teh reči namenoma v nevednosti?

Povejmo venglas: to ni prav!

Ali pa ste tudi vi med tistimi faloti, ki se že ob petih zjutraj jezijo na hrup, ki ga zganja delavski razred? In nemara vam iz žolča v golt pritiplje grenka, a topla priviščljiva zloba: ko mu vsaj ne bi uspelo! In potem se kar budite od samega veselja, ko pade akumulator v komo. Pogledate skoz okno v temno decembrsko jutro. Omamljeni ste od sreče, kako vas čaka sen, kolikor ga boste še hoteli. Delavski razred spodaj pa obupuje nad svojimi avtomobili. Zapadlo je dvajset centimetrov novega snega, tako da niti na porivanje ne morejo misliti, češ da bi si jih zdaj, ko so jim akumulatorji pocrkali, drug drugemu porivali, dokler ne bi vsi vžgali. Zdaj gume ne primejo, delavski razred pa stoji brez dela, ko niti porivati več ne more.

Res je: vsi smo delavci, Iksion Prekletslovenc pa ne. On je jadikav izletnik, pasma, ki postaja tipična. Ki bo najbrž zamorila vse razrede z napredkom vred.

Z močvirja so segle nočne megle in s kretničarjem sta stopila v kolodvorsko restavracijo.

Veš kaj bi zdajle meni pasalo? je rekel kretničar.

To je rekel zelo hrepenečе in z veliko količino strasti. Potem ni čakal odgovora, marveč je rekel s potrebnim glasom:

En konjak.

Trume pijandur so vesile zidne police, ki imajo ostre robove in koničaste ogle. Namreč zakaj? Zato, da se pijančki hitajo obnje z lobanjami in si jih tako do smrti presekavajo. In tudi do pretepov prihaja. Zdaj se pretepajo pijanci sami med sabo, drugič se vmešava intervencijska milica. Potem močnejši in spretnejši one druge pehajo ob ostre robove, pa ne more nobeden reči, da ga je ubil tapata, kajti ubil se je sam, ko je z očesom priletel v ogel zidne police v kolodvorski restavraciji.

In eno kavico, je rekel kretničar. Zaželel si je kavice.

Iksion jame trpeti po stari navadi. Zakaj smešna in žalostna zmešnjava pride ven, ko Slovenec postane izletnik. Iz gaggia aparata se je zagnala para in Iksionu Prekletslovencu se je inako storilo v srcu, kajti spomnil se je na lokomotivo, na zamujeni vlak, ki zdaj bogvedi kje že sopiha skoz mavričaste pokrajine orgastične flore.

Kretničar se je okrepčal.

Greva, je rekel.

Plačat, je rekla.

Plačaj, je rekel.

Na blagajni so se delale številke kot loterija:

4,00 ND
5,00 ND
9,00 ND

Iksion položi bankovec in dobi vrnjen svetel kovanec. Gleda kislo.

Kretničar ga spet mahne po hrbtu in reče: nočne cene.

Po novem letu nič več, reče babnica za blagajno in se zlobno hahlja.

Zakaj ne?

Takšen bo prišel ven zakon, je rekla.

Kakšen zakon, da še srat ne bomo več smeli ali kaj?

Haaahehagogogogo, tako posebno se je smejala za šankom. Saj ti boš še zmerom dobil ta svoje, samo unim bo odklenkalo, je rekla, in pogledala sta grozde netopirskih pijančkov na nevarnih policah.

Zunaj se je že pričel ogrevati mestni promet in plavi angeli so najzrelejše plodove te noči že pridno obirali v svoje košarice-marice, in ker je bila nocoj dobra in obilna letina, so nekega hudodelca obrali kar v fiat 850; hudodelec pa je imel ogromno dištanco do vsega tega časa in tega sveta, ki je samo eden med drugimi; gledal je skozi šipe, kako ljudstvo hiti na delo, kako ga gledajo, kako so to jutranjo uro vsi napeti od firbca, kaj je ta hudodelec storil, kje in pri čem so ga zasačili, kaj ga prihodnjega leta čaka v zaporih. Kako zelo so bili vsi prepričani, da se zdaj pelje v temo, ven iz svobode.

Kam greva zdaj, zdaj bojo še mene prijeli, je rekel Iksion.

Ej, brate, ne boj se ti, ali misliš, da bi te jaz dal, je rekel kretničar in se prijel za leninsko čepico. Rekel je naprej: greva k Fatimi.

Fatima? je rekel Iksion.

Ne boj se, Fatima je vdova.

Zajezdila sta kretničarjev moped in se popeljala skozi svet čez strn v bogatejše in mirno predmestje, tja, kjer so hiše s stebrički, dimniki iz rdeče opeke, vrtna vrata z levjimi sohami, ki jim je kipar pozabil narediti jezike v zevajočih gobcih, in ko je dojel svojo fatalno napako, se je pri priči ustrelil skozi usta v glavo. Kopalni bazeni sredi vrtov, voda je ogrevana, priplavaš pa vanje iz kleti: tako, da je bazen povezan s sifonom z notranjostjo hiše, da se človek seveda tudi pozimi lahko kopa brez bojazni pred prehladom. No, kot v Rusiji pač. Za hišo je med drevjem lomastilo.

Pozvonita pri vratih.

Ker zdaj Iksion ni bil več vajen nagajati tujim ženam, najsi so bile te tudi vdove, je bil zelo živčen in pohuljen. Le-to pa je opazila tudi služkinja, ki je prišla odpirat.

Kaj pa vidva špičita, je rekla, vendar ne docela brez gostoljubnosti. Podobnih obiskov je bila vajena.

Peljala ju je po lesenih stopnicah s kokosovim tekačem v sprejemnico, a kretničar se ni dal odpraviti na kratko. Naredil se je domačega in stopil še naprej, v obednico. Iksion je bil še vedno negotov, a ko je kretničar zarentačil, mu je sledil. Pomagala je še služkinja. Rekla je odzadaj: opominjam vas, mladenič, da hoče gospa jesti v družbi, kajti če je sama, prevče žvenketa z jušno žlico, kar pa ji gre zelo na živce. To pa je zdaj veljalo predvsem kretničarju, ki se mu gospe sploh ni dalo počakati. Na krožnik si je že naložil velik kup tolčene smetane. Služkinji je v znak negodovanja zagrozil s topim nožem, ki ga je vzel izmed svojega jedilnega pribora. Služkinja je kriknila, oči so ji hotele skočiti iz jamic, potem si je eno roko pritisnila na zijava usta, z drugo pa se je takisto ko z vsem telesom prižela k steni in tam obmirovala z vso možno grozo v drži. Kretničar je potopil v smetano nekaj rumenega, svetlečega se gladkega krompirja, potem se je lačno lotil prvega zalogaja, ki pa mu je, kot znanost vé o krompirju, obtičal nekje med žrelom in želodcem, kar mu je povzročilo veliko trpljenja in mu odjemalo sapo, da je delal vse sorte: globoke priklone, urne počepe, odklone, zaklone, bočil je prsni koš, potem pa je vendarle spet zadihal, da se je lahko tudi dalje sitil. S tem je odleglo tudi služkinji, slaba volja pa je ni zapustila slej ko prej.

V spalnici te hiše so se petile vsakdanje reči.

Ravno pred oknom te spalnice je namreč rasla prekrasna, košata, visoka češnja. Premožnejši hišarji in vrtnarji in sploh to premožno ljudstvo ima veliko težav s premoženjem. Vsi drugi nemogoči in manj mogoči ljudski sloji, zlasti pa sloj paglavcev, imajo o tujem premoženju občasno zelo čudna mnenja. Sadno drevje v fantaziji teh slojev prednjači. In tudi to noč so prišli paglavci po davek svoji fantaziji. Prišli so si z rabutanjem prilaščati imovino premožne vdove. Fatima je odprla okno in paglavce hotela odgnati. A kdo bi se bal žene brez moža? Morda vi? Nihče se ne boji žene brez moža.

Paglavci so bili zelo kvantljivi. Spakovali so se na vse pretege. Brusili so zelo nesramne nože. Pri tem pa so se nenehno natepavali s hrustavkami. In ko so bili že do grla siti, je nekdo rekel: tole Fatimo sem jaz zadnjič fukal celo noč, kot da bi drkal. Fatima je kriknila v noč: lažeš! Paglavci pa so se smejali. Rekli so: no, pa se sleci do golega, potem ti bomo verjeli. A ko se je slekla, so kot mački poskakali v sobo in pričel se je divji direndaj. Dečki so se vsi poslekli in tedaj se je Fatima začela na ves glas smejati, tako glasno smejati, da se je zbudila služkinja in pritekla pogledat, kaj se že spet godi. A smejati se je morala tudi sama: dečki so bili še tako mladi, da sploh še niso bili obraščeni, celo najrazvitejši med njimi so dosegali le polovično erekcijo. Fatima jim je ročno navijala ušesa, služkinja pa je tekla v kuhinjo. Prinesla je desko za rezanje mesa itd., s to je sama tepla otroceal po nagi riti, gospodarici pa je dala kuhalnico, ki je puščala na mlečni koži vijoličaste maroge.

To dogajanje je bilo zdaj, ko sta prišla na obisk kretničar in Iksion, v zaključni fazi. Polegli so se zadnji vriski.

In zdaj se je na vratih obednice pojavila Fatima.

Ogrnjena je bila v prosojno jutranjo haljo, da se je skoraj razločno videlo njeno prelepo telo.

Ko je pred kretničarjem ugledala prazen krožnik, jo je popadla strahovita jeza.

Morilec! je zakričala, takoj izgini. Potem se je obrnila k služkinji.

Orjaška služkinja se je kot prej stisnila ob zid.

Ven z njim! je zakričala Fatima.

To storiti je bilo služkinji šala. Prijela ga je enostavno za ovratnik in za hlače na zadnji plati ter ga zanesla proti vratom. Ko pa je ves ustrahovan vstal tudi Iksion, da bi sledil svojemu vodji neslavnemu, je le-tega služkinja spustila, da je padel po tleh, njemu pa čepica z glave, uprla roke v bok in zastavila vrata. Iksion seveda ni vedel, kaj naj to pomeni, mogoče je celo mislil, da služkinja čaka njegovega odhoda. Bilo je pa drugače. Ko se je približal na korak, je visoko dvignila nogo in ga s ploskim podplatom sunila v prsi, da je odletel nazaj k mizi, kjer se je sesedel na stol. Kretničar je medtem vstal s tal in jo ucvrl po stopnicah. Služkinja je pobrala čepico in stopila k oknu, ki je gledalo na ulico. Okno je odprla, in ko se je spodaj pojavil kretničar, je pomerila z dvema praznima zamahoma ter kečket zadegala za že vozečim mopedistom. Zadetek je bil črn in poln, da je mopedista kretničarja kar malo zaneslo. Ko je bil že na obzorju, se je ozrl in pokazal jezik. Služkinja pa je zaklicala: saj boš prišel, pazi se!

Fatima se je medtem šla preobleč.

Zunaj je nebo postalo mavrično. Drevje je bilo drevje, a bilo je intenzivno zeleno kot še nikoli. Odprle so se nove možnosti. Čas je postal nekaj tretjega, nekaj, kar sploh ni teklo premočrtno, marveč vrtinčasto, tako da se je kar naprej vrtelo in vračalo. Iksion je bil fiksiran. Bila je luknja.

Potem se je vrnila. In tedaj sploh ni bilo več jasno, zakaj ji je ime Fatima. Fatima bi morala biti prevejana, amazonska črnolaska z bujnim telesom. Ona pa je bila nežna plavolaska, lase je imela spete v dekliški čop, njene oči so bile modre in odkrite, vendar oddaljene in otožne. Oblečena je bila preprosto: v ohlapen pulover in oguljene kavbojke.

Iksion je vzdrhtel. Ponižno se je dvignil in skoraj bi se hotel prikloniti. Kakšne neverjetne oči, docela so ga zmedle. Tako jo ljubim, je pomislil. Hkrati pa se je pritaknila neka čudna misel, ki je z razumom sploh ni znal in mogel dogledati, to misel je začutil v telesu: prišla je, vrnilo se je vse, je pomislil.

Vedela sem, da te bo našel in te pripeljal nazaj, je rekla naposled.

Iksion je mislil s telesom: prišla je . . . vse se je vrnilo . . .

Z razumom pa: kaj sem kje sem, kako sem, zakaj sem . . .

Fatima dekle je rekla:

Oprosti mi, ampak resnično ne prenesem, da bi sama kosila, tako me je razjezil, da sem ga morala nagnati.

Kdo vendar ste? je vprašal Iksion.

Začudeno ga je pogledala. Potem se ji je obraz razjasnil in postal tudi malo nagajiv. Obrnila se je k služkinji in oponašala Iksionov glas:

Kdo da sem? Pa mu povej, kdo sem.

Vdova po bogu, je rekla služkinja in kdove zakaj zardela.

In kretničar ga je ubil, je rekla Fatima. Najbrž si vesel?

Niče ne razumem, nekaj sem zamešal, se je opravičeval Iksion. A vem, da te se vedno ljubim.

Padla sta si v objem in se razjokala.

Bilo je nekaj nenavadnega, objeti božansko bitje, saj Fatima je Iksionu to brez dvoma bila. Nekaj celovitega, zadostujočega. Božica je narejena tako popolno, da po njej lahko samo hrepeniš. Poskusimo s primerjavo: V Kongu, recimo, živi mlad, goden rudar. Pa pride v revir takšen potujoči kino in zavrti film z, denimo, Brigitte Bardot. In zamorček se z vso silo zaljubi vanjo. Doma veli materi, naj mu zaveže v culico brašno. Napoti se – kajpak – peš v Pariz. In tako dalje. Mi vsi vemo, da je Brigitte Bardot zanj nedosegljiva. Najbrž celo za prenekaterega izmed nas, Slovencev. Še uspešnejša bi bila tale primerjava: Nekdo posluša petje Jenis Joplin. Ob tem se blazno in nesmrtno zaljubi vanjo. Ker že ne more dobiti v roke BB, se tolaži, da je JJ gotovo lažje dosegljiva. Potem pa izve, da je Jenis že kaki dva leti pokojna. Katera, BB ali JJ je tedaj bolj nedosegljiva?

Iksionu pa je bilo dano, da se je ljubil z božico. S tem je bil nekoč priklical nase jezo njenega božanskega soproga.

Zakaj, je med solzami in objemom šepetal Iksion, zakaj se jaz imenujem Prekletslovenc.

Fatima mu je otrla solzo. Zašepetala je:

Tako te je sklenil imenovati bog, le oglej si zgodbo pri začetku. . .

Potem sta kosila.

Veš, je dejala Fatima, že dolgo nisem bila tako srečna. Niti malo ne rožljam s priborom.

Tudi Iksion je bil srečen. Mimogrede je pogledal skoz okno. Začudil se je. Kjer je bila prej ulica z drevjem in hišami, tam je bilo zdaj tisto, kar sploh nima imena, je pa zelo prijetno. Nekaj takega je bilo, kot je ljubezen, zaljubljenost, samo da tisto ni imelo imena. Tam se je kar vse prelivalo: sonca, žlahtno kamenje, Sovjetska zveza, sploh velesile, divje živali, meglice, torpeda, stari znanci, znanje, tudi ljubezen do Fatime in njena ljubezen do njega. . . in tedaj se je spomnil, na kaj ga spominja zunanjost. Nekoč je pravtako gledal skoz taisto okno, ko je bil pri kosilu s Fatimo; in tedaj se je bog vrnil z ogleda Zunanjih Predelov, tako da sta bila ljubimca zasačena. . .

Fatima se je razveselila povrnjenega spomina.

Ali se spomniš tudi, kje sva tistega dne ostala s pogovorom?

Tega se ne spomnim, je rekel Iksion.

Tako je bilo: pogovarjala sva se o nečem nepomembnem. Prišlo je do simpatičnega konflikta glede terminologije oziroma zaradi različne terminologije. Ravno si me vprašal o razliki med realnim in nerealnim, ko je pridivjal tisti tečni starec in te vrgel ven. Zdaj, ko starega že dolgo ni več in ko sva oba tukaj na zemlji, sem pa imela medtem tudi veliko časa, zdaj ti lahko odgovorim:

tvoje vprašanje sploh ni možno!

Vrtinec časa je naenkrat močneje zavel skoz prostor. Iksionu je bilo nenadoma vse jasno.

Saj vendar nisva na zemlji, je kriknil in se skušal skriti pod mizo.

A bilo je že prepozno. Obednico je zapolnil bog. Iz boga se je izluščil siv starček s sprehajalsko palico. Bil je jezljivega videza, kazno je bilo, da mu gre že od nekdaj vse narobe in pozlu, da ga martra križ in dajejo hemeroidi. Kar brez čakanja, ne bev ne mev, je odgrnil prt in zamahnil s palico po Iksionovi zadnji plati. S hlač na zadnjici je odpadla zaplata v obliki trikotnika, tako da je Iksionov anus kot razžalošćeno oko pogledal iz centra tega trikotnika.